

Za těch čtrnáct dní mojí nepřítomnost stihla máma tohle:

1. Provdát se za Stonera.
2. Vzít si na víkend volno a užít si líbáanky u jeskyní Luray Caverns.
3. Přestěhovat všechn nábytek.

Můj pokoj byl ten větší, ale teď jsme si to podle mámy museli vyměnit, protože ona k sobě měla Stonera a já byl sám. Řekla, že se už brzo budeme stěhovat do lepšího, protože Stoner vydělává dost. Procházel jsem se po domě, co už vůbec nebyl můj, a Stoner si s nohama na stolku listoval časopisem o motorákách, v bufech a bez košile, jenom v bílým nátělníku. Jako by to teď bylo jeho království a už nemusel na nikoho dělat dojem.

U mě v pokoji, co vůbec nebyl můj pokoj, stála postel pod oknem, což jsem nesnášel, a moje figurky stály na polici seřazený podle toho nejpitomějšího klíče, co si dovedete představit, červený pohromadě, zelený se zelenýma, bez ohledu na to, kdo s kým peče a co kdo umí. Vypadalo to, jako by tam na ty dva tejdny zamknuli ducha nějakýho vypatlanýho děcka a ono si tam nesmyslně třídilo hračky.

A v tom našem bunkru, kam jsme s Maggotem chodili spát, teď bydlel pes. Připomínal vousiska Vandala Savage, byl obří a černej a z očí mu koukala nenávist. Kdykoliv jste se k němu přiblížili, štěkal a vrhal se na drátěnej plot.

Za pár tejdnu měla začít škola a já se úplně poprvý v životě těšil, až léto skončí. Kdo by to byl řekl? Zatím jsem trávil

veškerej čas u Maggota a říkal mu, že má velikánský štěstí, že nemusí bydlet s rodičema, a v tom on se mnou naprosto souhlasil. Sledovali jsme od něj z pokoje, jak Stoner chodí k psí ohradě „cvičit“ Satana. To kdybyste mě náhodou měli za uffiukánka – ten vůl fakt pojmenoval psa Satan. A na zabijáka ho trénoval pomocí syrovýho steaků: zatřásl jím, odhodil ho a pes se mohl zbláznit. Stoner se v tom vyžíval.

„No do prdele, radši zůstaň u nás, než ten pes vyrvе páníčkoví plíce z těla,“ radil mi Maggot – ne že bych to potřeboval. Přesně to jsem měl v plánu na zbytek léta. Pak už mělo stačit vždycky jenom pár hodin po škole. Předpokládal jsem, že Peggotovi budou souhlasit.

Tím, kdo nesouhlasil, byla máma. Začala na mě dotírat. Neočkují mě náhodou Peggotovi proti Stonerovi? To ani nemusíš, vystačí si sám, odpověděl jsem. Dala mi facku, ať nejsem drzej. Tím to ale zdaleka neskončilo. Chovala se, jako by bylo důležitější, co si o jejím novým manželovi myslí sousedi, než co si myslím já. Nebo dokonce ona.

Nakonec mě to dožralo a podělil jsem se s ní o to, jak paní Peggotová o Stonerovi jednou říkala, že by mu bylo fuk, kdybych mu spadl z harleje a rozkřápnul si hlavu o silnici. Máma vytřeštila oči a zakázala mi tam po zbytek tejdne chodit. Byla malá, fakt hrozně drobná – podle paní Peggotový za to mohlo to, že mě měla, než se dokončil vývoj u ní samotný. Výhodou bylo, že jsem se na její úroveň dostal už v deseti, co se vejšky týče, a v určitých případech jsem si dovolil odseknout: „Tak mě zkus zastavit.“ A tohle byl jeden z těch případů.

Tentokrát odpověděla, že ona by to možná nezvládla, ale Stoner rozhodně jo, tím si mám bejt jistej. A že možná toho manžela potřebovala právě na tohle, jestli mi to vrtá hlavou.

Jinak řečeno se to u nás zvrhávalo v totální pakárnu. Mně to v tom vzteku bylo šumák, ale máma asi začínala mít pochybnosti. Stoner ji neustále dusil, proč se oblíká jako kurva, s kým jako flirtovala v práci, kam šla potom (nikam). Nevonělo mu dokonce ani to, že chodí na setkání anonymních alkoholiků a anonymních narkomanů, protože ženských tam docházelo pomálu. Nevynechal jedinou příležitost, aby jí připomněl, že je teď vdaná, takže má utrum se střídáním chlapů.